

nes vi, at det er vigtigt at se på den retssikkerhed.

Vi er positive, men vi ønsker også nogle ændringer.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg vil godt starte med at sige tak til ordførerne for den synes jeg trods alt overvejende positive modtagelse, som lovforslaget har fået.

Sagen er jo den, at hovedformålet med det her lovforslag er at skabe den størst mulige åbenhed med hensyn til adgangen til de offentlige arkiver, primært ved at nedsætte fristerne for, hvornår arkivmaterialet er tilgængeligt for offentligheden. Kendsgerningen er jo, at fristerne bliver nedsat på langt de fleste områder.

Med lovforslaget har regeringen søgt at nå frem til en rimelig afvejning af på den ene side behovet for størst mulig åbenhed og på den anden side beskyttelse af oplysninger, som for en kortere eller længere periode fordrer fortrolighed og ikke mindst hensynet til private borgere, som vi selvfølgelig skal værne om og beskytte. Arkivloven er både en kulturbevaringslov og en del af den øvrige forvaltnings- eller offentlighedslovgivning.

Kl. 20.35

Grundlæggende er det mit indtryk, at vi i Danmark har en god arkivlov, som virker efter sin hensigt og sit dobbelte sigte, og med det her nye lovforslag er der derfor ikke foretaget grundlæggende ændringer i strukturen. Man kan snarere sige, at vi har drejet på nogle eksisterende håndtag i retning af større åbenhed.

Jeg synes, det er dejligt at konstatere, at der er bred opbakning til forslaget om en nedsættelse af den almindelige tilgængelighedsfrist fra 30 til 20 år, som er et væsentligt skridt i retning af større åbenhed.

I en overgangsperiode vil nedsættelsen kræve en ekstra ressourceindsats hos nogle myndigheder, og Kulturministeriet vil bl.a. via Tilgængelighedsudvalget følge udviklingen og overvåge, at eventuelle ressourceproblemer ikke bliver til hinder for, at den offentlige forvaltnings dokumenter som hovedregel kan være tilgængelige efter 20 år.

Der har også været nogle spørgsmål omkring sammenhængen mellem afleverings- og tilgængelighedsfristen. Det har været fremført fra bl.a. hr. Naser Khader, at det ikke er logisk, at man ikke også nedsætter afleveringsfristen til 20 år, og der har også fra visse ordføreres side været

udtryk bekymring for, at dette vil virke som en hæmsko for intentionen om større åbenhed.

Lad mig først og fremmest slå fast, at med den gældende formulering af loven, skal, som senest også fru Bodil Kornbek nævnte, statens arkivalier være afleveret, inden de er 30 år gamle, altså ikke når de er 30 år gamle. Vi kan altså sagtens inden for den nuværende formulering af loven tilstræbe, at afleveringsfristen og tilgængelighedsfristen bliver sammenfaldende.

Men vi skal også være opmærksomme på, at en nedsættelse af afleveringsfristen på nuværende tidspunkt til 20 år vil være forbundet med en betydelig ekstra ressourceanvendelse, både hos de afleverende myndigheder og Statens Arkiver.

Samtidig vil der opstå et akut behov for en kraftig forcering af magasinudbygningsplanerne for Statens Arkiver. Det har vi jo taget fat på i dag med offentliggørelsen af et fremragende byggeri, som er fremtidsrettet, moderne, indrettet med den nyeste teknologi, og som forventes at stå færdigt i Odense i 2006 eller 2007.

Jeg vil også godt lægge vægt på her i dag, at sammenhængen mellem afleveringsfrist og tilgængelighedsfrist blev ophævet ved lovændring i 1997. Derfor vil arkivalierne være tilgængelige for offentligheden, når de er 20 år gamle, også selv om de ikke er afleveret til arkivet.

Men det er klart, at det kan opleves som mere besværligt at skulle rekvirere arkivmateriale fra en myndighed, i stedet for at det ligger ordnet og samlet hos Statens Arkiver. Derfor vil jeg gerne arbejde for, at tilgængelighedsfristen og afleveringsfristen i praksis så vidt mulig bliver sammenfaldende.

Hr. Poul Qvist Jørgensen og hr. Søndergaard og andre var inde på spørgsmålet omkring ankenævnet. Hvorfor vælger vi ikke et ankenævn til prøvelse af afslag på ansøgninger om dispensation? Hvorfor etablerer vi ikke endnu et nævn til at overvåge den dokumentgennemgang, der finder sted i forbindelse med spørgsmålet om fristforlængelse?

Se, det gør vi ikke i regeringen, fordi vi mener, at det er vigtigt at fastholde det politiske ansvar for praksis på området. Men vi vælger at videreføre det udvalg, som overvåger myndighedernes praksis på tilgængelighedsområdet, det, som vi kalder Tilgængelighedsudvalget, og vi udvider dets kompetence til også at omfatte kommunernes praksis på tilgængelighedsområdet.

Rigsarkivarens årlige rapporter til Tilgængelighedsudvalget og den løbende dialog mellem